

Čís. 45.

Ručení uživatele krámu, jehož vchod jest nebezpečně zařízen, za následky tělesného úrazu z důvodu, že nevaroval vstupující buď nápisem na dveřích, neb po případě ústně. Schválení takového zařízení stavebním úřadem nezbavuje toho, kdo ho užívá, této povinnosti.

(Rozh. ze dne 11. února 1919, Rv I 52/19.)

Vstupující do krámu žalovaného, k jehož dveřím vedl z ulice stupeň tvořící zároveň práh dveří, upadla žalobkyně, která dříve s jinými koupěchtivými před krámem na vpuštění čekala a pak na pokyn žalovaného do něho vstoupila, hned za dveřmi a zlámala si nohu, poněvadž bezprostředně za prahem byla podlaha krámu o 10 cm níže položena nežli práh. Na její žalobu o náhradu škody uznal p r v ý s o u d (krajský soud v Mostě) právem, že nárok žalobní jest co do důvodu třemi čtvrtinami po právu. Zavinění žalovaného spatřoval prvý soud v tom, že týž jako uživatel krámu velkým počtem cizích lidí navštěvovaného neučinil pražádného opatření, aby odstranil neb aspoň zmírnil nebezpečí, které z vyličeného zařízení prahu hrozilo osobám do místnosti vstupujícím a v ní neobeznámeným, a že neopatrčil dveře krámu zvenčí aspoň nápisem, který by vstupující byl upozorňoval na stupeň za prahem. Část viny na úrazu nese však i žalobkyně, poněvadž, vstupující do místnosti jí celkem neznámé, nevěnovala náležité pozornosti místům, na něž po otevření dveří kladla nohu. O d v o l a c í s o u d (vrchní zemský soud v Praze) rozsudek tento potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaného.

Důvody:

Pokud jde o právní posouzení věci, postrádá dovolání taktéž důvodu. Žalobkyně zlámala nohu, když dne 18. srpna 1917, vcházejíc do krámu žalovaného, níže nežli práh položeného, pozbyla rovnováhy a upadla. Za bezprostřední příčinu pádu považuje rozsudek v odpor vzatý hlubší polohu krámu proti prahu a nedostatek upozornění na toto nebezpečí, pokud jde o osoby poměrů místních neznalé. Že žalobkyně o stupni dolů do krámu vedoucím nevěděla, soudí správně rozsudky nižších stolic z toho, že žalobkyně před delší dobou, asi 4 až 6 měsíců, pouze jednou v krámě byla. Kdyby i v tak dlouhé době dvakrát tam byla přišla, jak dovolání, ovšem mylně, z obsahu odvolacích spisů vyvozuje, nestačí pouhá návštěva krámu k tomu, aby se zvláštní poměry v paměť vstoupily, které nezavdaly příčiny ku povšimnutí. V kritické chvíli byly dveře do krámu uzavřeny. To zjistil soud procesní. I kdyby dveře byly zasklené, nebylo rozdíl mezi výší podlahy a prahu pozorovati, neboť nic podobného není zjištěno. V okamžiku, kdy se dveře rychle otevřely a žalující vkročila, rozdíl ten snad ihned se objevil. Jest však pochybné, zdali člověk, připravující se ku kroku na rovině, může udržeti rovnováhu, když se nalézá náhle před nižší plochou, třeba by rozdíl výšek postřehl. Jest tedy takové zařízení vchodu do krámu nebezpečno a nebezpečí to každému člověku obyčejných schopností pochopitelné. Z toho právem vyvozují soudy první a druhé stolice po-

vinnost žalovaného, upozorniti obecnstvo na nebezpečí, ať již vhodným nápisem neb ústně, jak se tu státi mohlo, ježto žalobkyni ku vstoupení do krámu vyzval. Schválení zařízení řečeného úřadem stavebním nezbavuje toho, kdo zařízení onoho užívá, ať jest vlastníkem domu neb pouhým uživatelem krámu, povinnosti právě uvedené. Povolení stavební, jež se řídí pouze předpisy stavebního řádu, nevylučuje možnost, že stavba zůstane v jistých směrech nebezpečnou, nedoplň-li se opatrnosti stavebním řádem žádané jinými dle času a místa potřebnými. Tak na příklad schodiště zůstane nebezpečno, neosvětlí-li se ve tmě a pod. Není tu přezkoumání jakéhosi rozhodnutí úřadu samosprávného, jestliže rozsudky nižších stolic uznávají, že zařízení vchodu do krámu žalovaného, ač bylo stavebním úřadem schváleno, nevylučovalo nebezpečnoství, zejména pro osoby místa neznalé. Proto také neshledávají zavinění jeho v tom, že vchod uvedeným způsobem zaříditi dal, nýbrž, že nedal výstrahu obecnstvu vůbec nebo žalující zvlášť. Budiž připuštěno, že nebývá zvykem; upozorňovati při vchodu do obchodních místností na stupně do nich vedoucí. Tím však nenabývá uživatel místností práva, aby opomenul opatrnosti, která káže obyčejná způsobitost postřehtouti nebezpečí, jak správně vyložil soud odvolací, poukazuje k §§ 335 a 431 tr. zák. Že ovšem také žalobkyně opomenula opatrnosti obyčejné, není sporno. Poměr viny její k vině žalovaného jest správně vyměřen; neboť dlužno zejména k tomu hleděti, že nebezpečnoství řečenému vydáno jest obecnstvo do krámu přicházející vůbec, že již i jiné osoby by tu byly upadly, kdežto žalobkyni omlouvá neznalost místa a překvapení. Jest tedy právní posouzení věci soudy nižšími správné a důvody jejich vývody dovolání vyvráceny nejsou.

Čís. 46.

Nárok na náhradu škody proti zeměměřiči z důvodu, že jako znalec před soudem podal na základě chybného měření nesprávný posudek.

K otázce příčinné souvislosti mezi takovýmto zaviněním znalce a utrpěnou škodou a rozdělení příslušného průvodního břemene.

(Rozh. ze dne 11. února 1919, Rv I 68/19.)

Ve sporu s manžely C domáhali se manželé A soudního výroku, že manželům C nepřísluší služebnost odvádění vody z určitého pozemku přes jejich pozemek, zejména ne okapovou stružkou ležící ještě na pozemku jejich, že manželé C jsou povinni to uznati, zříditi jiné zařízení k odvádění vody a stružku zaházeti. Žaloba tato byla zamítnuta, poněvadž bylo posudkem inženýra a aut. civ. zeměměřiče B prokázáno, že zmíněná stružka neleží na pozemku žalovaných, nýbrž na sousední, jim do vlastnictví nepatřící parcele. S ostatními námitkami žalovaných a zejména s námitkou vydržení služebnosti se soud za tohoto stavu věci nezabýval. Když rozsudek tento nabyl moci práva, žalovali manželé A inženýra B na náhradu útrat, které musili, podlehnuvše v hořejším sporu, zaplatiti, jakož i nákladu, který jim vzešel soukromým novým přeměřením, tvrdíce, že B jako znalec měřil tehdy nesprávně, zanedbav pravidla svého umění, a že by, kdyby byl měřil správně, byl dospěl k výsledku, že stružka leží na pozemku manželů C. — **První soud** (krajský soud v Kutné Hoře)